

Резюме

Ситар І. М. Культурологічний феномен у критично-правових дослідженнях (аккультураційний аспект).

Розглядається культурологічний феномен у контексті аккультураційних процесів, який є основою критично-правових досліджень. Зазначено, що процес запозичення юридичних конструкцій та норм повинен відповідати культурному рівню держави-реципієнта. Лише тоді він буде природним у контексті сприйняття нових ідей, концепцій.

Підкреслено, що ідентифікація правової системи України в процесі інтеграції її у світовий правовий простір можлива за умови визнання, обстоювання й захисту національних інтересів, рецепції універсальних цінностей на засадах збереження і розвитку національної та культурної своєрідності.

Ключові слова: аккультурація у праві, культурологічний феномен у праві, ментальність у праві, правові цінності, західна традиція права, взаємодія правових систем.

Резюме

Ситар И. М. Культурологический феномен в критических правовых исследованиях (аккультурационный аспект).

Рассматривается культурологический феномен в контексте аккультурационных процессов, являющихся основой критически-правовых исследований. Отмечено, что процесс заимствования юридических конструкций и норм должен соответствовать культурному уровню государства-реципиента. Только тогда он будет естественным в контексте восприятия новых идей, концепций.

Подчеркнуто, что идентификация правовой системы Украины в процессе интеграции ее в мировое правовое пространство возможна при условии признания, отстаивания и защиты национальных интересов, рецепции универсальных ценностей на основе сохранения и развития национального и культурного своеобразия.

Ключевые слова: аккультурация в праве, культурологический феномен в праве, ментальность в праве, правовые ценности, западная традиция права, взаимодействие правовых систем.

Summary

Sytar I. Cultural phenomenon in critical legal studies (acculturation aspect).

The article considers cultural phenomenon in the context of acculturation process that is the basis of critical legal studies. It is noted that the process of drawing the legal structures and norms must meet the cultural level of the recipient. Only then it will be natural in the context of the perception of new ideas and concepts.

It is emphasized that the identification of the legal system of Ukraine in the process of its integration into the global legal space is possible subject to recognition, defense and protection of national interests, reception of universal values based on preservation and development of national and cultural identity.

Key words: acculturation in law, cultural phenomenon in law, mentality in law, legal values, Western tradition of law, interaction of legal systems.

Отримано 8.10.2014

УДК 340.134

О. І. ЧАПЛЮК

Оксана Іванівна Чаплюк, кандидат юридичних наук, доцент Київського університету права НАН України

**ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ЯК ЗАСОБУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ВІДПОВІДНОСТІ НОРМ НАЦІОНАЛЬНОГО ПРАВА
МІЖНАРОДНИМ ПРАВОВИМ СТАНДАРТАМ**

Сучасний стан глобалізаційно-трансформаційних змін, що характерний для світового державно-цивілізаційного простору диктує необхідність у знаходженні певної «універсальної» концепції діяльності сучасних держав, у першу чергу, в економічних, правових та соціально-політичних напрямках. Належна реалізація внутрішньодержавних функцій, спрямованих на забезпечення стабільного розвитку основних інституційних складових суспільства, визначається наявністю значної за рівнем якості системи законодавства. Проте, сучасні держави, будучи самостійним суб'єктами, не лише внутрішньодержавних, а й міжнародних відносин все частіше спрямовують свою діяльність на розширення міжнародного діалогу, яке в сучасних умовах розвитку суспільства супроводжується впливом інтеграційних та трансформаційних чинників і зумовлює формування міжнародно-правової бази. Зокрема, такого поширення це набуває у зв'язку з інтенсифікацією державної співпраці у більшості сфер діяльності. Таким чином, все частіше постає необхідність у розробці певної узагальненої правової моделі поведінки або ж основи, що лише забезпечить спрощений механізм функціонування держав в контексті посилення їх міжнародного співробітництва між собою. Джерелами

таких імпульсів, що зближують національне законодавство різних держав, на думку Г. Петрова, є сучасні тенденції, спрямовані на створення єдиного гармонізованого правового простору, заснованого на спільних підходах та ідеях держав щодо співробітництва та інтеграції¹.

Окрім того, досліджуючи особливості правового регулювання міжнародних відносин в контексті гармонізації правових просторів, С. Ратушний акцентує увагу на об'єктивній потребі створення спільного правового простору, процесуальний аспект здійснення якого є багатовекторним та вимагає цілеспрямованої та скоординованої діяльності різних держав і міжнародних організацій². Це є свідченням того, що з'являється новий напрямок в діяльності держав, що засновується на розробці універсальної та гармонізованої правової документації, що здатна забезпечити спрощений механізм правової, економічної, соціальної та інших сфер інтеграції сучасних держав.

Приведення власного законодавства у відповідність з міжнародними стандартами сприяє створенню узгодженого правового простору в різноманітних сферах життєдіяльності держав, а також прогресивному розвитку життєдіяльності суспільства. Тому приведення якісного національного законодавства у відповідність з якісними міжнародними документами є гарантією їх ефективної, соціально-позитивної дії. Проте, оптимістичність втілення таких інтегрованих ідей в життєдіяльність держави певним чином нівелюється наявністю різноаспектних проблем на теоретичному і практичному рівнях.

Саме процес, що забезпечує узгодженість правового простору, характеризується складністю та багатогранністю як на теоретичному, так і на практичному рівнях:

– по-перше, це зумовлюється наявністю в юридичній науці дискусій серед учених відносно наукових підходів щодо виокремлення та розуміння шляхів і способів, що забезпечують приведення у відповідність норм національного права міжнародним стандартам, адже на рівні гармонізації існують інші юридичні категорії, що на думку вчених мають право на існування.

– по-друге, наявністю різноманітних наукових підходів щодо обрання оптимального шляху приведення у відповідність норм національного права з міжнародними стандартами та нормами міжнародного права.

– по-третє, максимальне недопущення виникнення прогалин в праві та уникнення неналежного рівня регулювання суспільних відносин, внаслідок реалізації напрямів щодо відповідності норм національного права міжнародним стандартам.

Відтак, мета окресленого наукового дослідження не лише визначає цілковиту актуальність обраної автором тематики щодо пізнання теоретико-правових особливостей щодо приведення у відповідність норм національного права з міжнародними стандартами шляхом здійснення гармонізації, а й ставить коло задач, що передбачають з'ясування змісту наукових підходів щодо характеристики та виокремлення шляхів здійснення відповідності норм національного права міжнародним нормам права та стандартам, що забезпечить авторське визначення змісту підходів щодо їх відповідності; характеристика сутності модельного акта як одного із основних засобів здійснення гармонізації, що забезпечує відповідність норм національного права нормам та стандартам міжнародного права.

Змістова багатоаспектність юридичної науки свідчить про відсутність не лише єдиного підходу до виокремлення шляхів узгодження норм між собою, а й характеризується відсутністю загального методу (способу), що забезпечує відповідність норм національного права міжнародним нормам права та стандартам. Наукове дослідження проблематики їх узгодженості має певний еволюційний характер і досліджується з декількох позицій. Науковці вбачають процес потенційного зближення норм права виключно на основі комплексного підходу, що передбачає виокремлення декількох способів узгодження норм права окреслених такими науковими категоріями, як адаптація, апроксимація, зближення, стандартизація, уніфікація, гармонізація, трансформація тощо.

Не вдаючись до концептуального дослідження наявних складнощів теоретичного і практичного характеру щодо вищезазначених понять та особливостей їх призначення, доцільно, на нашу думку, використати апробовані вченими в юридичній літературі визначення, на основі яких проаналізувати особливості гармонізації як засобу забезпечення відповідності норм національного права міжнародним правовим стандартам.

Одним із визначень, що увійшли в науковий обіг в юридичній літературі, є термін «уніфікація», під яким розуміють процес, що спрямований на приведення чинного права до єдиної системи, усунення розбіжностей і надання одноманітності правовому регулюванню подібних або близьких видів суспільних відносин³.

Термін «адаптація» передбачає пристосування діючих національних правових норм до нових міжнародних зобов'язань держави без внесення будь-яких змін до законодавства держави⁴, «відсилання» – це вказівка у національному законодавстві держави на міжнародні норми, що здатні регулювати ці відносини, які не регулюються нормами національного права⁵. Існує й інший термін, що використовується в синонімічному значенні до вказаних вище термінів – «апроксимація». Досліджуючи проблеми гармонізації законодавства України з міжнародним та європейським правом, С. Станік визначає термін «апроксимація» як «наближення» права, а також законодавчих актів України до правової системи Європейського Союзу шляхом творчого використання (перейняття) норм Європейського права⁶. Наявність перелічених термінів надає можливість стверджувати про їх багатоаспектний змістовий характер, що проявляється у застосуванні різних шляхів узгодження норм національного та міжнародного права. Необхідно вказати на наявність ще одного терміна, що є найбільш вживаним серед науковців та юристів-практиків, це стосується гармонізації законодавства держави. Незважаючи на найбільш широке застосування терміна «гармонізація» в порівнянні з вищезазначеними термінами, на думку Н. Малишевої, в сучасній юридичній літературі не приділено

належної уваги дослідженню теорії гармонізації законодавства, з'ясуванню базових понять, хоча прикладні аспекти гармонізації законодавства є одними з найбільш актуальних у зарубіжній правовій теорії, особливо в сучасному праві ЄС⁷. Зокрема, науковець вбачає, що особливість гармонізації полягає в тому, що вона є цільовою настановою правотворчого процесу, яка повинна вмикати певні механізми отримання найбільш високого ступеня узгодженості та сумісності систем, які гармонізуються.

Сьогодні ще тривають дискусії щодо визначення терміна «гармонізація». Зокрема, деякі вчені під гармонізацією розуміють сукупність певних дій, спрямованих на досягнення узгодженості, усунення суперечностей⁸. Ю. Тихомиров розглядає її як узгодження загальних підходів, концепцій розвитку національних законодавств⁹. М. Селіванов стверджує, що гармонізація є способом правової інтеграції самостійних правових систем¹⁰. Доцільно акцентувати увагу на підході Н. Малишевої, у відповідності до якого можна стверджувати, що гармонізація є процесом, який, у першу чергу, має прикладний характер, а таким чином, найбільш змістовно відображає особливості та шляхи приведення у відповідність та узгодженість норм національного права до норм міжнародного права.

Виокремивши терміни, необхідно зазначити, що вони на сьогодні не мають достатньої наукової обґрунтованості та дослідженості, а тому, засновуючись на їх визначенні, можливо стверджувати, що уніфікація – це спосіб, який застосовується у випадку розробки єдиних, спільних норм права, що регулюють окрему сферу суспільних відносин хоча б двох держав. Відсилання та адаптація норм національного права взагалі, на нашу думку, не передбачають здійснення правотворчих дій. Перший випадок характеризується відсильним характером на норми міжнародного права, що можуть забезпечити правовим регулюванням суспільні відносини. Другий спосіб має правозастосовний характер, і таким чином, реалізується в процесі застосування норм національного права до міжнародних зобов'язань, взятих державою. Повертаючись до існуючих в літературі підходів щодо визначення терміна «гармонізація», можна стверджувати, що вони не відображають її сутності. Однак, враховуючи такий складовий елемент гармонізації законодавства як засобу здійснення відповідності норм національного права міжнародним стандартам, слід зазначити, що процес гармонізації є одним із оптимальних шляхів, що не лише забезпечує їх відповідність, а й подальшу ефективну реалізацію. Основними найбільш вживаними способами (шляхами) сучасної гармонізації можуть бути укладення міжнародно-правових договорів або членство у міждержавних об'єднаннях, участь у міждержавних форумах та програмах.

Здійснення гармонізації можливе за допомогою певних засобів, тому, продовжуючи дослідження в цьому контексті, слід акцентувати увагу на аналізі модельного акта, як основного засобу здійснення гармонізації законодавства. Підтвердженням цього є точка зору, яка стверджує, що ефективним засобом нормативно-правової гармонізації у правотворчій діяльності є так зване правове моделювання, в якому центральне місце посідає модельний правовий акт. Під модельним правовим актом науковець розуміє документ рекомендаційного характеру, в якому містяться типові норми, що дають нормативний орієнтир для законодавців¹¹.

Таким чином, доцільно підкреслити принципову важливість, яку відіграє модельний акт, оскільки особливість змісту модельного правового акта проявляється в тому, що нормативні положення відображають загальні закономірності та шляхи співпраці держав, а тому кожна держава, розробляючи норми національного права, може використовувати як основу універсальні норми модельного акта. Таким чином, досягається подвійний результат, що передбачає як врахування міжнародної ситуації в сфері перспектив міжнародного співробітництва, так і забезпечення врахування національних інтересів держави. Функціональне призначення модельного акту полягає в тому, що він забезпечує спільне вирішення міждержавних проблем, формування органічно взаємодіючого національного та міжнародного правового простору, ефективної національної та міжнародної правової бази, а також уникнення правотворчих помилок як на національному, так і міжнародному рівнях. Можна стверджувати, що модельний правовий акт відіграє роль «зразка», «основи» для полегшення національної правотворчості держав та подальшого узгодження і відповідності норм національного та нормам міжнародного права та міжнародним стандартам. Недаремно науковці вважають, що правове моделювання є перспективною формою правотворчості та одержує міжнародне визнання.

Однак гармонізація норм національного з міжнародними стандартами, окрім вище зазначеного передбачає інші засоби, зокрема, шляхом внесення змін до чинних норм національного законодавства відповідно до взятих міжнародних зобов'язань держави. Саме ці характерні особливості процесу гармонізації забезпечують формування гармонійних норм національного та міжнародного права. Окрім того, максимальне забезпечення процесуальних засад та результату відповідності норм національного права нормам міжнародного права та міжнародним стандартам повинне здійснюватися та спиратися на інтереси громадян, враховуючи їх ментальність, а також економічні, політичні, соціальні і інші потреби, а не лише тому, що це «креативно», «модно». Не завжди значна швидкість та поспішність здійснення тих чи інших заходів, що значно пришвидшують інтеграційний процес має позитивні результати та наслідки у вигляді досягнення гармонізованої відповідності норм національного права міжнародним стандартам та нормам міжнародного права, перш за все за громадян інтегруючої держави.

Досліджуючи теоретико-правові засади гармонізації можливо стверджувати, що вона, як самостійна правова категорія визначається такими положеннями:

- має складний сутнісний характер розуміння, що зумовлено наявністю значної кількості наукових підходів до визначення її поняття, природи та функціонального призначення;
- має інституційний характер, оскільки окрім правового моделювання має й інші засоби приведення у відповідність норм національного права міжнародним стандартам;

– має прикладний характер, оскільки забезпечує приведення у відповідність норм національного права з міжнародними стандартами як результату національної та міжнародної правотворчості, а також є засобом забезпечення ефективного процесу інтеграції держав в усіх напрямках їх державної діяльності;

– гармонізація є найбільш оптимальним, результативним та ефективним способом, що в повній мірі відображає і гарантує процес відповідності норм нормам міжнародного права та міжнародним стандартам;

– гармонізація є засобом, що визначає процес та зміст інтеграції законодавства окремих держав, що в цілому забезпечує формування якісного та належного, спільного правового простору.

Таким чином, розвиток суспільства, держави, ускладнення та поглиблення міжнародного співробітництва є тими важливими критеріями, що визначають об'єктивну необхідність у здійсненні якісної систематичної роботи щодо приведення у відповідність норм національного права з нормами міжнародного права та міжнародними стандартами. Саме визначальна роль в цьому контексті беззаперечно належить гармонізації як засобу забезпечення відповідності норм національного права міжнародним правовим стандартам, що потребує подальшого науково обґрунтованого вдосконалення та вивчення на науковому та прикладному рівнях.

¹ Петрова Г. В. Соотношение внутрисударственного и международного финансового права: теоретические проблемы гармонизации и унификации [Електронний ресурс] / Петрова Г. В. – Режим доступу: <http://cyberleninka.ru/article/n/sootnoshenie-vnutrigosudarstvennogo-i-mezhdunarodnogo-finansovogo-prava-teoreticheskie-problemy-unifikatsii-i-garmonizatsii> – Назва з екрану.

² Ратушний С. М. Деякі теоретичні питання гармонізації національного законодавства з міжнародно-правовими нормами [Електронний ресурс] / Ратушний С. М. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/portal/so_gum/pre/2008/Ratushnyi.pdf – Назва з екрану.

³ Великий енциклопедичний юридичний словник / за ред. Ю. С. Шемшученка. – К. : Юридична думка, 2007. – С. 921.

⁴ Мала енциклопедія теорії держави і права / за заг. ред. Ю. Л. Бошицького. – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2010. – С. 12.

⁵ Міжнародне право : навч. посібник / за ред. М. В. Буромського. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – С. 336.

⁶ Станік С. Р. Деякі проблеми запровадження апроксимації національного законодавства України до законодавства Європейського Союзу / С. Р. Станік // Законотворчість: проблеми гармонізації законодавства України з міжнародним та європейським правом : мат. наук.-практ. конф., жовт. 1998. – К., 1999. – С. 29.

⁷ Малишева Н. Р. Теоретичні аспекти гармонізації національного законодавства з міжнародним правом / Н. Р. Малишева // Проблеми гармонізації законодавства України з міжнародним правом : матеріали наук.-практ. конф., м. Київ, жовт. 1998 р. – К., 1998. – С. 88.

⁸ Луць Л. Основні заходи та способи Європейської правової інтеграції / Л. Луць // Право України. – 2002. – № 5. – С. 146.

⁹ Тихомиров Ю. А. Курс сравнительного правоведения / Ю. А. Тихомиров. – М. : Норма, 1996. – С. 75.

¹⁰ Селіванов М. Гармонізація положень національного законодавства з нормами міжнародного права та їх застосування в практиці Конституційного Суду України / М. Селіванов // Вісник Конституційного Суду України. – 2003. – № 3. – С. 37.

¹¹ Котиленко О. Міжнародний досвід правового моделювання і його значення для гармонізації законодавства України в аспекті її євроінтеграції / О. Котиленко, Г. Мурашин // Законотворчість. Проблеми гармонізації законодавства України з міжнародним та європейським правом : зб. наук.-практ. матеріалів. – К. : Ін-т законодавства ВР України, 2005. – С. 5. – (Бібліотека Української школи законотворчості; вип. 4).

Резюме

Чаплик О. І. Теоретико-правові засади гармонізації як засобу забезпечення відповідності норм права на національному та міжнародному рівнях.

Сучасний розвитку суспільних відносин, функціонування держави, міжнародного співробітництва не лише значно інтенсифікують їх взаємодію між собою, а і сприяють інтеграції діяльності держав в усіх напрямках їх розвитку. Тому виникає нагальна потреба в з'ясуванні особливостей здійснення процесу узгодження норм національного та міжнародного права в контексті аналізу теоретико-правових засад гармонізації як одного із основних способів, що забезпечує відповідність норм національного права нормам міжнародного права. На основі такого дослідження визначаються характерні особливості модельного акту та його роль в процесі гармонізації.

Ключові слова: гармонізація, норми національного права, норми міжнародного права, суспільство, інтеграція.

Резюме

Чаплик О. И. Теоретико-правовые основы гармонизации как средства обеспечения соответствия норм права на национальном и международном уровнях.

Современное развитие общественных отношений, функционирования государства, международного сотрудничества не только значительно интенсифицируют их взаимодействие между собой, а и способствуют интеграции деятельности государств по всем направлениям их развития. Поэтому возникает насущная необходимость в выяснении особенностей осуществления процесса согласования норм национального и международного права в контексте анализа теоретико-правовых основ гармонизации как одного из основных способов, способных обеспечить соответствие норм национального права нормам международного права. На основе такого исследования определяются характерные особенности модельного акта и его роль в процессе гармонизации.

Ключевые слова: гармонизация, нормы национального права, нормы международного права, общество, интеграция.

Summary

Chapliuk O. Theoretical analysis-legal principles of harmonization as a means of ensuring compliance with the law at the national and international levels.

The modern development of public relations, the functioning of the state, international cooperation not only significantly intensify their interaction with each other, but also facilitate the integration of countries in all areas of their development. Therefore there is an urgent need to clarify the characteristics of the process of harmonization with national and international law in the context of theoretical analysis-legal principles of harmonization as one of the main ways that ensure compliance with the rules of national law with international law. Based on this study determined the characteristics of the model act and its role in the process of harmonization.

Key words: harmonization, rules of national law, international law, society and integration.

Отримано 5.10.2014

УДК 343.3.7

П. Т. ЕДЕР

Павло Тадейович Едер, аспірант Львівського національного університету імені Івана Франка

ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ВИЩОГО КРАЙОВОГО СУДУ У ЛЬВОВІ У СКЛАДІ АВСТРІЇ ТА АВСТРО-УГОРЩИНИ (1855–1918 РР.)

Реформування судової системи сучасної України викликає об'єктивне наукове вивчення та використання історичного як національного, так і міжнародного правового досвіду. Значний інтерес у цьому аспекті викликає аналіз і переосмислення історії організації і діяльності судових органів у Галичині в складі Австрії та Австро-Угорщини (1772–1918 рр.). Це дасть змогу узагальнити і використати в доцільних межах майбутній правовий досвід для з'ясування витоків демократичних традицій національної судової системи і судочинства.

Унаслідок першого поділу Речі Посполитої у 1772 р., здійсненого Австрією, Пруссією і Росією, згідно міждержавних домовленостей до складу монархії Габсбургів відійшла частина етнічно польських й українських земель, що утворили окремий коронний край – Королівство Галичини і Лодомерії*. Загальна площа приєднаних земель складала 83 тис. кв. км. з населенням понад 2 млн. 340 тис. осіб¹. Згодом, у березні 1773 р. до королівства приєднано район Спішу, а 1796 р. – північні частини Люблінського, Краківського, Сандомирського та частково Мазовецького воєводств (Західна Галичина). Збільшення чисельності поляків у новоутвореному Королівстві спричинило довголітнє міжнаціональне українсько-польське суперництво у Галичині.

В урядовій австрійській термінології зайняття Галичини отримало назву «ревіндикації», або «прийняття»². 11 вересня 1772 р. імператриця Марія Терезія (1740–1780) підписала патент, за яким землі колишнього Галицького князівства проголошувалися невід'ємною частиною Австрії – як «поверненої землі з відновленими правами». У ньому зазначалося: «Ми, Марія Терезія, королева Угорщини, Чехії, Далмації, Хорватії, Славонії, Галичини і Лодомерії... розглянувши нинішній стан Польщі, разом з двором російської цариці і прусського короля, прийшли до думки, що деякі провінції цього королівства, на які кожному з нас окремо належать здавна права, слід відокремити та відібрати край цей як частину належної віддавна нам території...»³. В «Інструкції у справі перейняття влади» (1772 р.) вказувалося стосовно розповсюдження дії цісарського патенту так: «§ 6. Патент повинен бути розвішаний на усіх міських брамах... §11. У всіх місцевостях зняти герби Польської держави і вивісити цісарсько-королівські... §25. Староства і вийтівства, належні колишній державі забрати... §26. При виконанні інструкції потрібно враховувати локальні особливості...»⁴.

Історичні права Габсбургів на українські землі Галичини на вимогу канцлера Вензеля-Антоні Кауніца були обґрунтовані того ж 1772 р. угорським істориком Йозефом Бенчуром у «Виводі прав королівства Угорщини до Малої або Червоної Русі і Поділля та Чехії до князівств Освенцім і Затор». До «Виводу прав королівства» додавалися також документи, які повинні були довести права Угорщини стосовно Галичини (бралася до уваги нетривала приналежність Галичини до угорської корони у Середньовіччі), а Чехії щодо князівств Освенцім і Затор⁵. Після того, як у вересні 1772 р. на галицьких теренах з'явилися австрійські війська і проголошено про приєднання Галичини до складу Австрійської імперії, у Львові обклали резиденцію австрійського генерал-губернатора та центр адміністративної влади нової провінції. Першим губернатором став граф Йоганн Баптист Антон фон Перген (жовтень 1772 – січень 1774 рр.)⁶. 4 жовтня 1772 р. мешканці Львова склали урочисту присягу новій владі. Лише члени львівського магістрату намагалися уникнути присяги, однак у січня 1773 р. їм довелося це зробити⁷.

Першочергове завдання австрійського уряду полягало у тому, щоб організувати управління приєднаними територіями на зразок коронних земель монархії Габсбургів, запровадити там дію загальноавстрійських

© П. Т. Едер, 2014

* Повна назва – Королівство Галичини і Лодомерії із князівством Освенцимським та Заторським (Königreich Galizien und Lodomerien mit dem Großherzogtum Krakau und den Herzogtümern Auschwitz und Zator). Термін утворений на основі латинізованої назви Галицько-Волинської держави.